

Nytænkende, overraskende og sanseligt

Forårsudstillingen på Charlottenborg byder på kunst af høj karat, og her er ikke så få unge kunstnere, det skal blive spændende at følge fremover.

KUNST

TRINE ROSS

Forårsudstilling, Kunsthall Charlottenborg, Nyhavn 2, København K. Til 10. marts

De seneste par år er det blevet stadig tydeligere, at den traditionsrige Forårsudstilling på Charlottenborg ikke længere kun er for debutanter eller for den sags skyld udelukkende for danske kunstnere.

Det har højnet både niveauet og diversiteten af kunstneriske udtryk betydeligt, men malurten i bægret må være, at de helt nye kræfter derved også skal kæmpe mere for at få del i opmærksomheden.

Flere klarer dog konkurrencen rent ud sagt glimrende, som de 24 studerende fra KADK, Design og Konservering, Institut for Byggekunst og Kultur, der sammen har skabt et (bygnings)værk, der minder

om skiftevis en katedral, en borg og et tempel.

Titlen på værket er '5 rum for Dürer, Holbein, Uccello, Ingres og Goya', hvilket peger direkte på en håndfuld af kunsthistoriens markante skikkelser, men jeg må indrømme, at jeg ikke helt kan se, hvad de har med sagen at gøre.

Det gør nu heller ikke noget, når værket i sig selv er så imponerende og indbyder til direkte interaktion, idet man kan gå på opdagelse inde i det, kigge ud ad diverse åbninger og dermed opleve både værkets rum og Charlottenborgs store sal på nye måder.

De 24 studerende var, i selskab med svenske Madeleine Andersson, danskerne Amalie Gabel og Kasper Knudsen Muus-holm samt den unge iraner Samaneh Roghani, nomineret til årets Solopris, som sidstnævnte endte med at vinde.

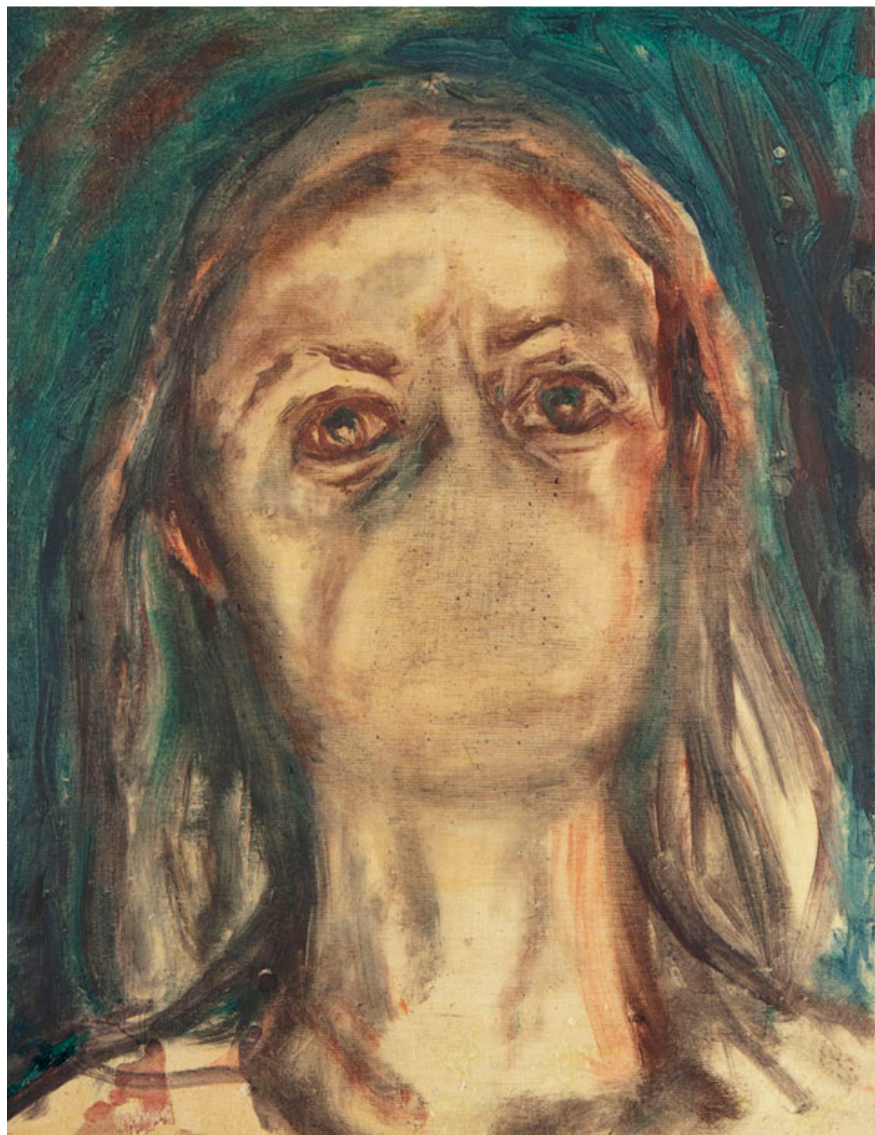
Fuldt fortjent, for Roghani viser ikke bare et vigtigt videoværk om mennesker på flugt, hun gør det også på en ny måde, idet de levende billeder projiceres op på et forhæng af tykke tov, som man kan trække til side.

Gør man det, og tør man derefter træde helt ind i det lille rum, der åbner sig for én, bliver man selv en del af værket med videobilleder af vandrende mennesker hen over ansigt og krop.

Nytænkende og overraskende

Men videoværker kan også været sansemættede uden nogen form for fysisk tilbygning.

Sidste år var jeg således stærkt begejstret for Kim Richard Adler Mejdahls meget personlige og sanselige videoværker, hvilket jeg ikke var alene om at være.

STUMT. Finske Jelina Rahikainens 'Self-portrait (Trees; Quiet They Rise, Against Silence They Die)' er som et stumt skrig, der sætter sig i halsen på beskueren. Pr-foto

Mejdahl vandt nemlig juryens Solopris 2018, og da en del af prisen er en invitation til næste års Forårsudstilling, er han nu tilbage. Og det med et endnu mere markant filmisk værk, 'Days of Al', der varer hele 66 minutter. Men det er ikke et sekund for meget, for Mejdahl inviterer os med på en svimlende rejse i selskab med en ung mand, der er kommet skævt ind på verden.

Vi er således vidner til - eller måske mere præcist medlevende i - den unge mands psykiske sammenbrud, der samtidig har en parallel i det forfald, der karak-

SVIMLENDE. Det er et sandt sansbombardement at følge den unge mand i Kim Richard Adler Mejdahls videoværk 'Days of Al', der nok varer over en time, men hvor hvert sekund er både smukt og smertefuld. Foto: stillbillede fra videoen

teriserer livet langt ude på landet, hvor der ikke længere er så yndigt.

Det er voldsomt, fysisk ubehageligt og på sin helt egen måde nok også meget realistisk. Samtidig er værket smukt filmet, flot tænkt og lægger standarden for en ny hybrid mellem (spille)film og videoværk.

At man så træder lige ud fra Mejdahls univers og møder finske Jelina Rahikainens mundløse selvportræt, er næsten for meget. Men det holder.

Det samme gør den unge svensker Emma Nilssons arbejde med en kreativ kombination af trådvæv og porcelæn, som hun ruller sammen som noget fra et bygemarked. I processen springer porcelænet af det underliggende væv, og på mirakuløs vis er resultatet noget, der mest af alt ligner birkebark.

Og netop det nytænkende, overraskende og sanselige er i højsædet på Forårsudstillingen i år. Der er grøde i den unge kunst, og nu må man så bare håbe, at der bliver taget godt hånd om de unge talenter, så de kan få lov at folde sig ud i fuld flor.

trine.ross@pol.dk

FAKTA

Forårsudstillingen

Forårsudstillingen har været vist på Charlottenborg siden 1857, og hvor det længe kun var danske kunstnere, der kunne indsende værker til juryens bedømmelse, kan kunstnere fra hele verden i dag forsøge at slippe igennem nåleøjet.

I år forsøgte 657 kunstnere og kunstnergrupper sig, og heraf blev 45 valgt ud til at vise de i alt 78 værker, der udgør 2019's version af den censurerede udstilling.

Årets jury bestod af kunstnerne Anna Bjørg (Sverige) og Tove Storch, kurator Anna Krogh, arkitekt Linda Korndal og smykkkunstneren Irene Griegst.

Hvis du godt kan lide Bridget Jones og den slags

Britiske Dolly Alderton har i en alder af knap 30 skrevet sin selvbiografi 'Alt hvad jeg ved om kærlighed'. Det er herligt underholdende.

BØGER

SOPHIE ENGBERG SONNE

Dolly Alderton: Alt hvad jeg ved om kærlighed. Oversat fra engelsk af Siri Ranva Hjeltn Jacobsen. Hr. Ferdinand, 330 sider, 250 kroner

Det er ret friskt at skrive sine erindringer, når man ikke engang er fyldt 30, men sådan er britiske Dolly Alderton. Frisk, frygtløs og hudløst ærlig - uanset om hun fortæller om katastrofale dates, angsten for at blive ensom, jalousi eller spiseforstyrrelser.

Hun kender til det hele, og hun deler åbenhjertigt ud af sine oplevelser. 'Alt hvad jeg ved om kærlighed' er en skønsom blanding af ukronologiske erindringsglimt, mentale lister ('Grunde til at have en kæreste og grunde til ikke at have en kæreste', 'De mest irriterende ting folk

siger', 'Ting, jeg er bange for') og opskrifter på tømmermandsmad ('Blev smidt ud af natklubben-sandwich' eller 'Æblepizza med fuck-om-jeg-gider-is').

I bogens efterskrift takker Alderton sin agent for at have givet bogen form, »da den bare var Post-its og brudstykker af historier og bidder af ideer,« og det er måske lige modigt nok, for bogen føles i meget høj grad stadig som brudstykker og bidder, hvilket især mærkes, når en person introduceres som ny figur efter allerede at have optrådt i en historie halv-treds sider tidligere.

En lidt for ivrig festdrikker

Men det er intet under, at det er svært for Dolly Alderton at holde styr på alle brudstykkerne med den mængde vin og stoffer, der bliver indtaget. Vilde drukfester, impulsive taxature

tværs gennem England og desperate dates med mere eller mindre vilkårlige fremmede etablerer grundindtrykket af en kaotisk ungdom i London, som det måske er mere morsomt at læse om, end det var at udleve den selv.

Hun beskriver på et tidspunkt sit unge selv som »en 180 cm høj menneskelig metal-detektor skannende efter fragmenter af mulige anekdoter,« og intet er for småt til at komme med i bogen.

Heldigvis er der også nogle længere, følelsesmæssige linjer, der løber gennem den selvbiografiske fortælling, og som binder de mange brudstykker sammen.

Siden barndommen og de tidlige ungdomsår er der en usikkerhed hos den unge Dolly, og den skriver hun frem med chatportalen MSN som metafor for det intrikate spil, der konstant kører mellem pigerne og drengene.

»Jeg brugte min pubertet på internettet,« skriver hun og beskriver få sider senere chatvinduernes logikker som »en udviklet edwardsk forførelsesdans« og tilføjer, at hun selv var »en ivrig og vilig deltager«.

Umødent og underholdende

Senere bliver hun en lidt for ivrig festdrikker - alkoholen blev hendes måde at føle sig voksen på, for med egne ord har hun aldrig hadet noget så meget, som hun havde at være teenager.

Siden bliver hun ramt af spiseforstyrrelser og havner i ikke så få farlige situationer, men gennem al tumulten står hendes bedste veninde ved hendes side.

Og efterhånden som bogen udvikler sig, bliver den i stigende grad en bog om det stærke venskabs betydning i de formative år.

Når de store, livstransformerende begivenheder rammer, går de gennem venskabet som en hvirvelvind, og med ét føles alle de dårlige dates, al den billige vin og alle de forkerte beslutninger som overfladekrusninger.

Der er altid en lurende fare for, at tonen kammer over i chick-lit-lyserød, men Alderton holder balancen og rammer den ærkebritiske sans for at le gennem tåren, som man kender fra universet omkring Bridget Jones eller film som 'Fire bryllupper og en begravelse'.

Uden nogensinde at nærme sig betegnelsen 'stor litteratur' har Alderton begået et herligt umødent og underholdende værk, og kan man nå at samle så mange oplevelser sammen, inden man fylder 30, er der lagt op til en omgang erindringer mere - det bliver næppe kedeligt!

sophie.sonne@pol.dk